

JULIA BURGERS-DROST
Als twee druppels water

JULIA BURGERS-DROST
Als twee druppels water

www.kok.nl

Eerste druk in deze uitgave 2008

NUR 343

ISBN 978.90.205.2866.4

Copyright © 2008 by 'Westfriesland', Hoorn/Kampen

Omslagillustratie: Jack Staller

Omslagontwerp: Van Soelen, Zwaag

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

HOOFDSTUK 1

„Je kunt het niet maken, Eline, om weg te blijven!” Belle Kaptein kijkt haar collega berispelend aan. Eline kruipt onder haar bureau om haar uitgeschopte schoenen te zoeken.

Haar antwoord is onduidelijk wat Belle ertoe brengt haar vraag te herhalen. Nou ja... vraag? Het klonk uit haar mond meer als een berisping.

Met een rood hoofd komt Eline tevoorschijn en ze heft één hooggehakt schoentje op. Alsof ze er iemand mee te lijf wil gaan. „Ik háát dat soort recepties. Na een halfuur borrelen gedragen je bazen zich als schooljongens en proberen in eh... je-weet-wel te knijpen. En de volgende ochtend komen ze weer met een nors gezicht met opdrachten of andere bevelen. Nota bene... nieuwjaarsreceptie! Alsof het iemands verdienste is dat er weer een jaar om is! We worden allemaal een jaar ouder, of je het leuk vindt of niet. We krijgen allemaal te maken met de gevolgen van recessie en wie weet dreigen ze met ontslag. En dat moet zo nodig gevierd worden!” Eline verdwijnt opnieuw onder haar bureau.

Belle kent haar collega als geen ander. Ze werken al jaren samen en zijn allebei voorzichtig iets omhooggeklommen in het bedrijf. Hoewel ze beiden hun administratieve baan saai vinden, blijven ze op hun stoel zitten. Eline duikt met een somber gezicht weer op. „Wie zal mij missen?” Ze ploft op haar bureaustoel neer en veegt met een vinger langs de zojuist ontstane ladder in haar panty. „Ook dat nog!” Haar voeten glijden in de schoenen en ze vouwt demonstratief haar armen over elkaar. Belle gaat op de rand van haar bureau zitten. „Luister, Eline. Je weet heel goed dat de chef iedereen in de gaten houdt en als jij je niet laat zien, krijg je dat vroeg of laat te horen. Ik heb wel een paar nieuwe panty's voor je en als je mijn sjaal op een chique manier om je hals knoopt, zie je eruit alsof je speciaal gekleed bent voor de receptie.”

Eline hoont: „En wat zegt men op zulke gelegenheden? Baas, gelukgewenst met het nieuwe jaar! Dat de cijfers mogen stijgen en u uw driedubbel belegde boterham toch vooral kunt blijven eten!”

Eline weet best dat Belle gelijk heeft. Wat is er mis met een receptie? Hooguit een uurtje vrije tijd, meer kost het niet.

Belle rekt bedaard een lade van haar bureau open en tovert er een pakje panty's uit. „Alsjeblieft, aantrekken, die dingen. Je moet opschieten, we zijn toch al aan de late kant dankzij jouw ge-uh uh... protesten!”

Samen lopen ze naar de toiletruimte en terwijl Eline haar panty verwisselt, maakt Belle, staand voor één van de glanzende spiegels, haar gezicht op. Ze spert haar mond wijd open, tuit dan de lippen weer, grijnst tegen zichzelf en bekijkt het resultaat kritisch. Ze kan tevreden zijn. „Misschien ontmoet je vanavond de man van je leven wel. Dat hoor je zo vaak... ‘Waar hebben jullie elkaar leren kennen?’ ‘O... op een doodsaaie receptie...’ Ik bedoel maar! En als de chef handtastelijk wordt, geef je hem gewoon een tik op zijn vingers of je roept dat je zijn vrouw ergens ziet staan. Bovendien blijf ik in je buurt.” Belle schikt haar bontgekleurde zijden sjaal om Elines hals en beweert dat ze eruitziet om te stelen. „Jij met je blonde haar hebt kleur en fleur nodig. Hier je mag mijn make-up ook gebruiken.”

Even later loopt Belle keurend om Eline heen en knikt tevreden. „Meid, we gaan het ervan nemen. Ik heb honger, en ik weet zeker dat ondanks de slechte jaarcijfers de hapjes en drankje niet zullen ontbreken.”

Ze zijn de laatsten die de afdeling verlaten. De glazen lift zoemt in hoog tempo omlaag. In de garderobe treffen ze nog enkele collegaatjes die duidelijk veel zin in het uitje hebben. Of ze een lift willen? „Nou graag zeg!” reageert Belle voor hen beiden. „Het is zo koud, om te griezelen. Waarom hebben we met Kerst nooit zulk weer! Vorst, kans op sneeuw!”

Een van de meisjes roept, terwijl ze afdalen naar de parkeergarage: „Omdat we in dit kikkerland wonen en niet het lef hebben om te emigreren!” Eline laat de gesprekjes voor wat ze zijn en kruipt kleumend achter in de auto. De eigenaresse heeft nog maar pas haar rijbewijs... enfin, als ze een klein aanrijdinkje krijgen, hoeven ze niet naar de door haar verwenste receptie.

Ze komen echter veilig aan op de plaats van bestemming. Het net buiten de bebouwde kom gelegen restaurant is een waar lichtbak. Zowel binnen als buiten branden lampen. De immens hoge kerstboom is nog niet weggehaald. De takken met de vele lampjes wiegelen zacht heen en weer in de ijsskoude januariwind.

Belle steekt een arm door die van Eline en trekt haar mee. Hun hakken klikklakken op de bevroren stenen.

„Als mijn moeder vroeger uitging en ze had schoenen met hakken aan, dan zei ik altijd: ‘Hoor, mama’s schoenen zeggen bij iedere stap: Uit! Uit! Uit!’ Joh, wat is dat lang geleden!” Eline geeft de arm van Belle een licht kneepje. Jaren terug is Belle haar beide ouders verloren en ze is er nooit overheen gekomen. Ze waren te jong en te dierbaar.

Ook Eline heeft weinig familie. Háár reislustige ouders hebben buiten elkaar niemand nodig. Beroepshalve bevinden ze zich meer in het buitenland dan thuis. Dat hebben beiden gemeen, het gemis van ouders.

„Ik weet wat je bedoelt. Ik vond het vroeger ook geweldig om mijn moeders schoenen aan te trekken. Fantaseren hoe het zal zijn als je volwassen bent! Nou, dat valt af en toe vies tegen, collega!”

Binnen is het, vergeleken met de buitentemperatuur, warm. Uit verborgen luidsprekers komt beschaafde muziek. Het geroezemoes van stemmen klinkt gezellig. Af en toe wordt er gelachen. Het glaswerk tinkelt, kortom: het is feestelijk.

Belle en Eline ontdoen zich van hun jassen en wandelen dan in Elines tempo naar de zaal waar de receptie wordt gegeven. Niet alleen de bekende werknemers en werknemsters zijn aanwezig, ook de buitenploeg geeft acte de présence. Zo noemen ze onderling de mannen en vrouwen die elders contacten leggen en onderhouden.

Medisch bedrijf Van Gelderen, kortweg Medigel. Er gaan geruchten dat er gefuseerd wordt en men hoopt dat eventuele veranderingen vanavond bekendgemaakt zullen worden.

„Daar, de hapjes!” zegt Belle opgewekt en met een sierlijke beweging schudt ze haar donkere krullen op haar rug. Een ober houdt hun een blad met gevulde glazen voor. Belle is zo vrij er twee te nemen, zonder overleg. Eline houdt er niet van om op een lege maag alcohol te drinken. Op dus naar de hapjes.

En inderdaad, ze moet toegeven dat het buffet er schitterend uitziet. Alleen jammer dat sommige mensen meteen een puinhoop maken als ze een portie van een mooi opgemaakte salade scheppen.

„Daar moest straf op staan!” horen ze iemand zeggen waarop Belle begint te giechelen. Eline kiest besmeerde toastjes, eenvoudig maar lekker en nog voedzaam ook. „Zie je wel dat het meevalt!” lacht Belle en kijkt genietend om zich heen. Hun direc-

te chef is met een Amerikaans type in gesprek verwickeld. „Zie toch eens hoe onze Adriaan zich uitslooft! Hij is rood aangelopen, slecht voor zijn bloeddruk, denk je ook niet?”

Eline knikt maar. Ze voelt zich hier niet thuis. Ze heeft een hekel aan plaatsen waar mensen net niet op elkaar zijn gestapeld en dan ook nog eens gesprekken voeren die ze normaal niet houden.

De algemeen-directeur vraagt hun aandacht. Hij staat op een laag podium en kijkt trots om zich heen. Zijn gezicht glimt, wat Belle doet opmerken dat hij vast te vroeg aan zijn champagne is begonnen.

Eline wipt van de ene voet op de andere. Na enkele jaren bij het bedrijf gewerkt te hebben, weet ze precies wat er komen gaat. Wat gezegd wordt en wat verzwegen wordt. Het is de kunst om ‘tussen de zinnen’ door naar de waarheid te speuren. Ze zou best in staat zijn de tekst voor de directeur te schrijven. Ieder jaar hetzelfde verhaal...

Toch is er een verrassing dit keer. Er wordt inderdaad gefuseerd en met wie dan wel? Even houdt de grote man zijn publiek in spanning en als hij de naam van het Amerikaanse concern noemt, breekt er spontaan een applaus los. Ook Belle doet mee. Ze heeft haar glas aan de voet van een grote plant gezet, in de hoop dat het niet omvalt.

Eline doet het kalmer aan, ze tikt met een paar vingers op de pols van de andere hand.

Dan krijgt de Amerikaan het woord. Het blijkt dat de man goed Nederlands spreekt. Hij legt welwillend uit wat daarvan de reden is. Nederlandse ouders, die destijds zijn geëmigreerd. Maar ze hadden vaak heimwee en dus brachten ze alle vakanties in Holland door. „En gestudeerd hebben mijn broers en ik hier ook! Evenals onze kinderen.”

Belle stoot Eline aan. „Hoor je hoe hij dat zegt? Is die Amerikaanse R ingestudeerd? En hij zegt telkens te pas en te onpas ‘so’.” Belle staat op haar tenen om de Amerikaan goed te kunnen zien. Eline mompelt: „Als hij maar niet begint met: „Wauw!” Dat is ook zo’n specifieke kreet!”

Op hetzelfde moment roept de man enthousiast: „Wauw!” Waarop zowel Belle als Eline de slappe lach krijgen. „Hij heet in het vervolg dus Wauw,” stelt de opgewekte Belle vast en Eline, Eline vindt het best. Ze verlangt momenteel slechts één

ding: lekker thuis bij de verwarming te zitten. Luisteren naar het gebabbel van haar oma, bij wie ze tijdelijk in huis woont. Babbelen kan oma als de beste, maar helaas valt luisteren haar moeilijk.

„We heffen dus het glas!”

Belle duikt naar de pot van de ficus en heft gehoorzaam haar glas op. „Proost, Eline, het wordt vast een goed jaar voor ons en wie weet krijgen we een vette loonsverhoging!”

Na de speeches is er opnieuw een run op het buffet. Eline vraagt zich in stilte af of ze ongemerkt kan verdwijnen. De directe chef heeft haar gezien en zelfs de grote baas zond hen beiden een knikje.

„Zullen we...” begint Eline. Belle echter heeft haar aandacht bij het dienblad dat een ober haar voorhoudt. „Dit is wel erg aantrekkelijk, maar dan moet ik wél even langs de tafel met lekkers!”

Eline berust en laat zich op een vrijgekomen, elegant stoeltje neerzakken. Ze bewondert de ambiance. Alles is even smaakvol, waar ze ook haar blikken heen laat dwalen. Hoe zou het zijn om hier te werken?

Belle gaat naast Eline zitten, geen stoel voor haar, maar de rand van een stenen bloembak. „Proef!” gebiedt ze. Eline knikt. „Lekker!” vindt ook zij. Dan stoot Belle haar aan. „Zie je die man daar? Met dat kleine snorretje boven een tandpastaglimlach? Wel, die man zit al een tijd naar jou te gluren. Zeker weten dat hij je zo dadelijk met een smoesje benadert.”

Belle krijgt gelijk, want nog geen vijf minuten later baant de bewuste persoon zich een weg naar hen toe. Eline voelt zich verstijven. Ze weet zeker dat ze straks met een mond vol tanden zit en niet weet hoe op een of ander complimentje te reageren. Een hand op haar schouder, Belle zendt signalen uit van: zie je wel?

„Ik weet zeker dat wij elkaar ergens van kennen! Een meisje – pardon: ik kan beter vrouw zeggen – een vrouw met zulk prachtig blond haar kan men niet snel vergeten! Zelfs als ze zich niet aan een afspraak houdt!” Ondanks het glimlachje komt hij arrogant en irritant over. Alsof ze bij hem in het krijt staat en hij dat op een subtiele manier wil laten merken.

Eline betast haar lokken die tot op de schouders hangen en stot-

tert dat meneer zich vergist. Maar nee, hij blijft volhouden. Belle schiet te hulp. Waar mag die ontmoeting dan wel zijn geweest? Eline kijkt haar dankbaar aan. Zo simpel, die vraag. Waarom komt ze er zelf niet op?

De man zet één voet naast Belle op de stenen rand van de bloembak. Hij houdt geen oog van Eline af. „Dat is snel verteld: op een beurs voor de horeca! Ik meen zeker te weten dat u daar in de een of andere stand stond om reclame voor een product te maken!”

Zijn blik is zo indringend dat Eline de hare neerslaat. Opeens heeft ze een ingeving. Ze kijkt lachend omhoog. „Nu weet ik zeker dat u zich vergist! Ik heb een nicht die als twee druppels water op mij lijkt. De reden is dat onze beide ouders een van een tweeling waren. Ze hebben elkaar op een ‘dag voor tweelingen’ ontmoet, vandaar! Het resultaat zijn mijn nichtje en ik!”

Belle flapt eruit dat Eline dat haar nooit heeft verteld. Het klinkt als een verwijt. Maar de man steekt zijn hand uit en roept uit dat de gelijkenis frappant is. Hij noemt zijn naam. Carl Lievenstro. „Zeg maar Carl, dat deed je nichtje ook. Ongelooflijk! Zoveel gelijkenis. Jullie kunnen echt voor een tweeling doorgaan. Ook dezelfde karakters?” Zijn houding en stem zijn op slag veranderd, de zelfingenomen man heeft plaatsgemaakt voor een persoon die prettig in de omgang is.

Eline doet alsof ze ernstig nadenkt. Ze weet echter wel beter... Robertha is in bijna alle opzichten haar tegenpool. Overheersend en egoïstisch zijn de kenmerken van haar karakter. Daar waar Eline zachtmoedig is, vertoont Robertha hard en rechtlijnig gedrag. Als kind was ze doodsbang voor het nichtje. Gelukkig begrepen haar ouders haar en drongen zij er niet op aan dat zij veel met elkaar om zouden gaan. Het was oma Diepenveen die er prat op ging twee gelijke kleindochters te hebben. Op háár verjaardag en bij sommige feestdagen werden ze met elkaar geconfronteerd.

„Eh... eh...” is alles wat Eline prijsgeeft.

Carl grijnst. „Ik geloof dat ik je begrijp!” Hij kijkt om zich heen en wenkt met zijn ogen een ober. Belle kijkt hem vol bewondering aan. „Kom, laten we elkaar beter leren kennen!” stelt hij voor en pakt beide dames bij de hand. De gewenkte ober volgt hem op de voet. Carl loopt naar een grote schuifdeur die hij een stuk opzij duwt. Een intiem zaaltje komt tevoorschijn en Carl

wijst op een gezellig zitje.

„Breng mijn favoriete drankje, Peter, en ga even op zoek naar iets hartigs dat niet van het buffet komt!” Peter knikt en sluit de schuifdeur achter zich. Belle schurkt behaaglijk in een stoeltje en kijkt stralend om zich heen. „Hoe...” begint ze een vraag die haar nieuwsgierigheid moet bevredigen.

Carl lacht zijn witte tanden bloot. „Ik ben de eigenaar van dit huis. Sinds kort! Hoewel het al jaren in onze familie is. En mocht je hier eerder zijn geweest, dan zie je dat er veel is veranderd!”

Eline wil zeggen dat ze normaal gesproken niet in dit soort ‘huizen’ komt. Maar Belle knikt. „Ik heb hier weleens een huwelijksreceptie bezocht. Het was allemaal wat vergrauwd en uit de tijd. Alles, het behang, de meubels...”

Eline voelt zich niet op haar gemak. Ze begrijpt dat deze Carl dolgraag méér over haar nicht wil weten. Dat had hij net zo goed in de grote zaal kunnen vragen, vindt ze.

De ober Peter brengt het verlangde. Een fles gekoelde witte wijn, drie glazen en een schaal met snacks die op bitterballen lijken.

„Zo uit de frituur, meneer!” Carl knikt tevreden.

Eline krijgt gelijk, Carl blijkt behoorlijk onder de indruk van Robertha te zijn geweest. „Ik heb haar een baan aangeboden! Ze leek me precies het soort vrouw dat goed als gastvrouw kan fungeren en zo iemand heb ik nodig! We hadden een afspraak, maar die is ze niet nagekomen. Op de parkeerplaats zag ik haar later wegwandelen met een donkere man, het leek wel een sjeik!”

Eline haalt haar schouders op. Robertha wisselt nogal eens van aanbidders, ook al wil oma daar niets over horen. „Het is mogelijk. Wil je haar adres?” Eline heeft haar tasje al geopend. Maar Carl schudt zijn hoofd. „Misschien heeft het zo moeten zijn dat mijn oog op jou viel, Eline!” Hij voegt er op verontschuldigende toon aan toe: „Op jullie, behoort ik te zeggen. Eline, je bent hét type vrouw voor deze baan. En ik geloof dat ik met jou beter af ben dan met je nicht. Iemand die zich niet aan afspraken houdt, ligt er bij mij meteen uit...”

Belle geniet. Die Eline toch! Hoewel... het zou wel een enorme overstap zijn van een kantoorbaan naar een functie als gastvrouw.

„Dat meen je niet. Ik schrijf het adres van Robertha wel even

op!”

Carl grijpt de hand waar Eline haar pen mee vasthoudt. „Geen sprake van! Je nicht heeft haar kans gehad. En geloof me, het is een geweldige baan die ik in de aanbieding heb. Als ik zou adverteren, had je met vele gegadigden van doen. Maar zo zoek ik mijn mensen niet, Eline! Mijn vader is altijd net zo te werk gegaan. Gewoon jezelf door je intuïtie laten leiden. Dat heeft bij ons altijd gewerkt. Dus... wanneer kun je beginnen?”

Belle neemt gretig een hap van het gefrituurde. Haar maag knort hoorbaar. Ze houdt Eline het schaalkje voor en automatisch neemt ook zij een goudbruin bakseltje.

„Ze moet toch bedenktijd hebben!” oppert Belle. „Je geeft vandaag de dag een vaste baan niet zondermeer op voor iets waarvan je niet weet of het je uiteindelijk brengt wat je hoopt!” Ze moet er niet aan denken Eline niet meer tegenover zich te hebben.

Eline blijft bij haar mening dat Carl een fout begaat door haar in plaats van Robertha kiezen. „Robertha is veel uitgekookter dan ik, heeft meteen door als mensen haar bedriegen of om de tuin leiden. Ze kan ook heel eh... warm overkomen, als ze wil. Vergeleken bij haar ben ik zo'n beetje achtergebleven gebied!”

Carl schudt zijn hoofd. Het rinkelen van zijn zaktelefoon weerhoudt hem ervan antwoord te geven. Eline stoot Belle aan en sist tussen haar tanden door dat ze naar huis wil.

„Even afwachten!” fluistert Belle terug.

„Neem me niet kwalijk, meiden!” zegt Carl op een vertrouwelijke toon. „Ik word weggeroepen. Eline, denk er een nachtje over en laat me snel weten wat je hebt besloten. Ik kan me voorstellen dat je hier éérst een kijkje wilt komen nemen. Vanuit jouw standpunt begrijp ik dat best... ik ben vaak te impulsief, volgens mijn lieve moedertje. Wat spreken we af?” Hij gaat staan en wrijft zich in de handen alsof hij zojuist een geweldige deal heeft afgesloten.

„Heb je zin een dezer dagen een rondleiding te krijgen? Ik ben morgen hier, dus wat mij betreft... na vijf uur?”

Eline knikt hulpeloos. Ze weet niet hoe hem af te poeieren, maar telefonisch weet ze vast en zeker de juiste woorden te vinden.

Alliedrie staan ze nu en hun blikken glijden van de een naar de ander. Belle werpt een blik op de overgebleven bruine balletjes

en lachend zegt Carl dat ze er nog maar één moet nemen. „Jij kijkt zo hongerig, Belle, dat ik bijna medelijden met je zou krijgen!”

Belle haakt een arm door die van Eline. „Als ik nu eens zeg dat Eline alleen wil komen als er voor mij ook een aardig baantje valt te versieren? Hulpvrouw, bijvoorbeeld? Of iets in de administratie? Wij zijn werkelijk keien als het gaat om werken op de computer!”

Carls ogen worden tot spleetjes. „Daar zeg je me wat... ik zal erover nadenken! Ik houd er wel van als mensen hun vinger opsteken en zich laten horen!”

Belle lacht liefjes en grist de laatste bal van het schaaltje. „Je hoort van ons!”

Even later staan ze weer tussen de collega's, de sfeer is luidruchtig geworden. „En nu wil ik echt naar huis!” klaagt Eline.

„Wat hoor ik daar? Naar huis? Het feest komt pas goed op gang.” Hun directe chef, Adriaan Meester, legt een arm om hun beider schouders. Hij is lichtelijk rood aangelopen en zijn lach is te hard. Eline schuift voorzichtig opzij, maar Belle doet een aanval. „Waar ik op zit te wachten, Adriaan, is om eindelijk eens voorgesteld te worden aan je vrouw! We kennen haar alleen van een foto op je bureau!”

Eline verbijt met moeite een lach. Wat een manier om duidelijk te maken dat je van handtastelijkheden niet bent gediend.

„Daar loopt mijn vrouw, naast de grote baas. Als je even meeloopt.”

Hand in hand slenteren beiden achter Adriaan aan. Belle fluistert: „Ik ga voor Carl, jij?”

De vrouw van Adriaan Meester is een tenger ding, heel bescheiden en bijzonder vriendelijk. Onopvallend, dat wel. Adriaan stelt hen aan elkaar voor en is meteen weer tussen de anderen verdwenen.

Als Trix merkt, na even met elkaar gepraat te hebben, dat Eline graag naar huis wil, biedt ze aan hen te brengen. „Ik ben met mijn eigen wagentje en echt, ik ben blij een excuus te hebben even van het toneel te verdwijnen. Ik kan sowieso slecht tegen die rookgeur en van al die parfums door elkaar krijg ik het benauwd. Dus je doet me een plezier door mijn aanbod te accepteren!”

„In dat geval neem ik het graag aan!” zegt Eline, nog voor Belle

het kan afwimpelen.

Eenmaal in de ijsskoude buitenlucht, haalt Trix diep adem. „Mensen begrijpen maar niet dat roken voor mij een kwelling is. Meeroken, noemen ze dat. Ach... waar maak je je druk om? Ik heb in ieder geval morgen een slechte dag... maar helaas kan ik het niet maken om altijd af te zeggen. Je doet al wat voor je man!”

Eline schudt haar hoofd. Op kantoor ergert de hele clan zich aan het rookgedrag van de chef. Ook al beperkt hij zich tot de plaatsen waar roken is toegestaan, je blijft hem ruiken.

Trix informeert welke weg ze moet nemen en als ze hoort waar Eline woont, knikt ze. „Leuke huizen staan daar in de wijk! Je hebt een goede smaak!” Waarop Eline snel vertelt dat ze tijdelijk bij haar oma in woont.

„En ik...” komt Belle terwijl ze haar hoofd tussen de twee hoofden vóór haar wringt: „Ik woon boven de bakker. 's Morgens word ik wakker van de geur van vers brood. Beter kun je het jezelf niet wensen!” Trix amuseert zich duidelijk. „Ik kan soms terugverlangen naar de tijd toen ik pas op mezelf woonde... niet dat ik het nu niet goed heb!” zegt ze er snel achteraan. „Maar het leven van een huisvrouw is vaak hectisch. Kinderen brengen en halen... mijn man heeft daar geen tijd voor, dat begrijp ik best, hoor. Maar geloof me, het is allemaal zo anders dan je denkt als je pas getrouwd bent! Ook al heb je het samen nog zo goed!”

Eline denkt: Die Trix is te goed voor een man als Adriaan.

Trix stopt voor de deur van oma's huis. De buitenverlichting is aan en langs het tuinpad wijzen lantaarntjes de weg.

„Hartelijk bedankt en nog een plezierige avond!” wenst Eline haar toe als ze uitstapt. Trix houdt haar even tegen. „Als een van jullie toevallig bij ons in de buurt is... je bent altijd welkom! Ik spreek zo weinig mensen van mijn eigen leeftijd, zie. Geen tijd om vrienden te maken!”

Belle antwoordt voor hun beiden. „Gezellig, Trix, doen we een keer. Ik bel je wel voor een afspraak.”

In gedachten loopt Eline het paadje op. Uit haar jaszak vist ze de huissleutel. Trix Meester, wat straalt die vrouw een eenzaamheid uit, vindt ze.

Binnen is het lekker warm. Oma heeft het snel koud en zet de thermostaat vaak hoger. Eline hangt haar jas aan de antieke kapstok en schopt haar schoenen uit. Haar hoofd is vol gedachten

die elkaar verdringen. Ze heeft er een hekel aan als haar leven gekruist wordt door dat van Robertha.

„Ben je daar, lieverd? Hoe was de nieuwjaarsreceptie? Nog leuke mensen leren kennen? Ga gauw zitten, dan haal ik je eten. Even in de magnetron zetten.”

Eline voelt nu pas dat ze moe is en kruipt op de bank. Oma heeft het gezellig in huis. De meubels zijn beslist niet nieuw, integendeel. Maar alles wat er staat is goed onderhouden. Het notenhout van de tafels en stoelpoten zijn gewreven tot ze glimmen en op de vloer ligt geen kruimeltje.

„Nieuwe mensen, oma!” roept ze als oma binnenkomt met een blad waarop een stoofpotje rodekool met draadjess vlees staat. Het water loopt Eline in de mond, nog voor ze het geproefd heeft. Oma zet het blad op een tafeltje dat ze tegen de bank aanschuift. „Neem het er maar van, kindjelief. Je ziet er moe uit. Wat zei je? Nieuwe mensen?”

Eline vouwt haar handen om te bidden, kijkt dan op in oma's gezicht. „Ik heb zelfs een baan aangeboden gekregen!”

Oma Diepenveen gaat erbij zitten.

„Dat meen je niet! Pas op! Gooi geen oude schoenen weg voor je nieuwe hebt! Het is toch ongepast dat promotie – ik neem aan dat het dat is wat je bedoelt – op een receptie wordt meegedeeld!”

Eline neemt een hapje van de heerlijke maaltijd alvorens te antwoorden.

„Oma, dat restaurant, het is méér dan dat, maar ik weet niet hoe het te benoemen. Dat restaurant dat onlangs is verbouwd, weet je wel? Nou, daar kwamen Belle en ik in gesprek met de chef van de zaak. De eigenaar of mede-eigenaar. Dat weet ik niet zo precies. Hij zag mij voor Robertha aan... hij dacht mij te kennen! Dat is me nog nooit overkomen!”

Zodra oma Diepenveen de naam van Robertha hoort, begint haar gezicht te glanzen. „Jullie beiden zijn ook net een eeneiige tweeling. Er zijn wel verschillen, maar die zien alleen jullie ouders en ik! Robertha is doortastender dan jij, dat heeft ze van mij. Maar ga door! Wat had hij over Robertha te vertellen!”

Tussen de happen door doet Eline verslag van het gebeurde. Oma luistert met grote ogen en valt haar niet één keer in de rede. Als Eline besluit met: „Wat vind je daar nou van, oma?” dan kucht oma een paar keer achter haar hand en ordent ondertus-

sen snel haar gedachten.

„Ik vind dat jij dat niet moet doen, de baan accepteren die Robertha is aangeboden. Zoiets doe je niet en zeker niet als het een familielid betreft! Robertha heeft vanochtend gebeld en gezegd dat ze komt logeren. Ze heeft momenteel geen werk dus ik vind het niet fair als jij voordringt, Eline!”

Eline laat de vork met een stukje vlees boven haar bord zweven. „Oma! Het gaat niet om Robertha of mij... hij was duidelijk genoeg. Robertha heeft een afspraak genegeerd en dat stond hem niet aan. Vandaar!”

Oma schudt haar hoofd, gedecideerd. Het lieve-oma-achtige is opeens van haar afgegleden. „Zo ken ik je niet, meisje. Morgen komt ze, dan praten we er nog wel over!”

Eline eet zwijgend haar bord leeg en bedankt voor een toetje. Ze zegt doodmoe te zijn. Ze wil vroeg gaan slapen!

„Dan kruip jij er toch lekker in. Er is niets zo goed voor een mens als een lange nachtrust!”

Met haar schoenen in de hand slentert Eline even later naar boven. Ze probeert het onaangename gevoel dat haar bekruipt, te analyseren. Pas als ze onder het dekbed ligt en in het donker staart, wordt het duidelijk.

Oma is op de hand van Robertha. Dat is waarschijnlijk al hun hele leven het geval. Maar nu er sprake is van een bijzondere baan, blijkt er rivaliteit te bestaan. Eline vouwt haar handen achter haar hoofd. Moet ze werkelijk Robertha vóór laten gaan?

Was de functie van gastvrouw een paar uur geleden nog iets twijfelachtig, nú lijkt de baan haar te lokken. Mocht het niet bevallen, dan kan ze altijd weer terug naar het bedrijfsleven. Ze heeft ondertussen flink wat ervaring en dat telt méér dan een map vol diploma's.

Robertha die komt logeren. Ook weer zoiets! Ze ziet er zelfs tegenop om met haar nicht onder één dak te wonen. Ze moet nodig op eigen woonruimte uit.

Eén ding staat vast: morgen komt zij haar afspraak met meneer Lievenstro wél na en afbellen doet ze bij nader inzien niet.

Het doet pijn dat oma partij kiest en nog wel zo duidelijk. Eline wilde dat haar ouders niet zo ver van huis waren, met haar moeder kan ze goed praten. Mam zou het begrijpen.

Eline gooit zich op haar andere zij en moppert inwendig op

zichzelf. Ze moet zich schamen. Een volwassen mens mag niet zo kinderachtig denken. Afgewezen door oma, nou, èn? Ze las onlangs nog dat sommige ouders stiekem méér van het ene kind houden dan van de anderen. Zoiets zou ze zelf tot de onmogelijkheden beschouwen.

Nee, ze buigt niet voor Robertha, noch voor de mening van oma. Het is aan meneer Lievenstro om te beslissen wie hij neemt!

Ze duwt iedere gedachte aan de afgelopen avond van zich af. Maar het feit dat oma duidelijk méér van de ene kleindochter houdt dan van de andere, blijft prikken. Alsof er van een mooi voorwerp een stukje is afgebroken.

HOOFDSTUK 2

De volgende ochtend sneeuwt het. Eline merkt het al nog voor ze het bed uit is. Het plafond is witter dan anders en de geluiden van buiten klinken gedempt.

Ze hoort een buurman met een sneeuwschep schrapen en dat doet haar uit bed springen. Ze kan niet van oma verwachten dat ze straks het tuinpad veegt, dat moet zij doen vóór ze de deur uit gaat.

Ze hangt de kleding die ze gisteren droeg zorgvuldig op een hanger voor het raam, dat op een kier openstaat. De rooklucht staat ook haar tegen.

Sneller dan normaal doucht Eline en maakt ze toilet. Op een halletje gaat ze naar beneden. Sneeuw brengt ongetwijfeld overlast, maar zelf geniet ze ervan als een kind.

Oma is nog niet op maar de keukentafel is al wel gedekt. Dat is een gewoonte van mevrouw Diepenveen: 's avonds al dekken voor de volgende ochtend. Zodra het theewater kookt, schenkt ze het op de zakjes die in de pot bengelen. De achtertuin is een plaatje. De sneeuw ligt in vrachtjes op de takken van de coniferen en het dunne ochtendlicht lijkt bijna onnatuurlijk. Automatisch maakt Eline haar lunchpakketje klaar. Ze gaat niet, zoals veel anderen, in de kantine een maaltijd bestellen. Ze houdt het bij koffie en soms een bakje soep. Als het goed weer is, gaat ze naar buiten en eet al wandelend haar broodjes.

Meteen na het ontbijt gaat ze in de schuur op zoek naar de sneeuwruimer. Bij oma Diepenveen is alles, maar dan ook alles geordend en zoeken hoeft dan ook niet. De schep hangt aan een rekje naast ander tuingereedschap.

Eerst baant ze een pad van de schuur naar de keuken om vervolgens het voortuinpaadje onder handen te nemen. De buurman heeft ondertussen de stoep voor hun huizen al keurig ont-daan van sneeuw. Hij wuift met zijn schep en roept dat het geen werk is voor een dametje om zo vroeg in de morgen sneeuw te ruimen. Eline lacht hem uit en laat zien dat ze best wat mans is. Haar adem gaat als een wolkje voor haar uit en even later is ze warm van het werk.

Op straat dollen wat kinderen, Eline kan nog net een harde sneeuwbal ontduiken. De buurman doet vrolijk mee met het gevecht. Glimlachend stampt Eline de sneeuw van haar laarzen. De schep zet ze tegen de muur. Er komt vast nog méér sneeuw, dan heeft Robertha zodra ze komt, meteen een karweitje.

Terugdenkend aan de avond ervoor, kan Eline zich niet meer voorstellen dat ze zo ontdaan was over Robertha. Natuurlijk is ze niet blij met haar komst, maar het idee dat ze de kans op een leuke baan aan haar moet afstaan, is te dol voor woorden. En dat oma méér op Robertha gesteld is dan op haar... heeft ze dat onbewust niet altijd gevoeld?

Eline trekt haar lange mantel aan en slaat een rode sjaal om haar hoofd en schouders. Zo kan ze er tegen. Ze pakt haar tas onder de kapstok vandaan, controleert de inhoud en even later is ze op weg naar de bushalte. De stadsdienst rijdt doorgaans behoorlijk op tijd, maar nu is het afwachten. De wegen zullen slecht berijdbaar zijn. Maar ze merkt al snel dat er ruimschoots is gestrooid én geschoven.

Aan de zijkanen van de straten liggen bergjes vuile sneeuw en de trottoirs zijn moeilijk te begaan.

De bus is op tijd. En vol! Vooral schooljeugd die normaal gesproken met de fiets op weg gaan, hebben voor openbaar vervoer gekozen. Er heerst een feestelijke stemming onder de passagiers en Eline wordt erdoor aangestoken. Als ze een vrije dag had, zou ze beslist een wandeling gaan maken.

Bij het uitstappen is het dringen geblazen. De jeugd wordt baldadig en smijt met sneeuwballen naar voorbijgangers, zonder aanzien des persoons. Eline duikt een steegje in, de kortste weg

naar het terrein waar kantoren tegen elkaar aangedrukt staan. De straten zijn gebaand maar de nog steeds vallende sneeuw zorgt alweer voor een dun, wit laagje.

Nu een kind te zijn! Elines gedachten gaan terug naar de tijd toen ze nog onbekommerd sleetje ging rijden of op het schoolplein samen met anderen spiegelgladde glijbaantjes maakte.

Ze groet enkele collega's die ze slechts van gezicht kent en haast zich naar de lift. Wat zal Belles reactie zijn op haar verslag van oma's mening? Glimlachend trekt ze in de garderobe haar lange jas uit. Belle? Die zal verontwaardigd zijn, zeker weten.

„Ha die gastvrouw! Kijk eens wat ik van de bakker heb meegekregen? Croissantjes voor bij de koffie. En, heb je nog gedroomd over onze Carl? Lievenstro... wat een beeldige achternaam. Belle Lievenstro, dat klinkt. Of misschien: Eline Lievenstro?”

Eline ploft achter haar bureau neer en schudt haar hoofd. „Jij hebt wel véér doorgedacht!”

Ze giebelen wat en halen herinneringen aan de vorige avond op. Een collega komt hen storen en brengt gegevens die in de computer moeten worden ingevoerd. Bestellingen van een ziekenhuis.

Zodra ze de deur achter zich heeft dichtgetrokken, vertelt Eline de reactie van haar oma. Belle trekt haar fraai geëpileerde wenkbrauwen op. „Dat meen je toch niet? Ik dacht dat je oma zo'n schatje was! Denk erom dat jij je dat baantje niet laat afpikken!”

„Ja maar, ik weet nog niet eens of ik die baan echt wil! Belle, laten we er niet meer over praten tot de koffie. Straks komt onze geliefde Adriaan poolshoogte nemen en ik neem aan dat hij niet in zo'n goeie bui is als gisteravond!”

De dag verloopt rommelig. Er doen verhalen de ronde die verontrustend zijn. De fusie is een dekmantel voor een faillissement, beweert men.

Adriaan Meester is inderdaad in een slecht humeur. Belle en Eline vermoeden dat hij méér weet over de veranderingen die op til zijn.

Pas tegen vier uur krijgt Eline een gevoel van zekerheid: ze zet door en brengt straks een bezoekje aan het restaurant. „Belle, ga je mee?”

Maar Belle vindt dat niet gepast. Per slot van rekening is zij niet uitgenodigd. „Je bent een grote meid, Eline! Ik hoor morgen wel hoe het is afgelopen. Je hoeft je nog niet vast te leggen! Als ik jou

was, zo ik me tot in de puntjes laten voorlichten!”

Samen vertrekken ze met vele anderen net na de klok van vijf. Belle woont slechts een paar straten verwijderd van 'Medigel' en gaat altijd te voet naar haar werk. „Wens me sterkte!” zucht Eline waarop Belle streng zegt dat Eline zich gedraagt als een kind dat naar de tandarts moet.

„Nou, tjuus dan!”

Het sneeuwt niet meer, maar het is erg koud. Eline kruipt dieper weg in de kraag van haar jas en loopt naar de bushaltes. Ze hoeft maar een paar haltes mee te rijden, maar de afstand is te ver om te lopen.

Restaurant 'De Keizerskroon', zo heet de gelegenheid al sinds de oprichting ervan. Nieuwe eigenaren hebben in het verleden telkens weer veranderingen aangebracht om met de tijd mee te gaan. Hoewel het een oud gebouw is, geeft het zeker niet die indruk. Eline heeft geen idee hoe het achter de schermen in een restaurant toe gaat.

De bus is vol, als gevolg van het weer en ze neemt niet de moeite een zitplaats te zoeken maar gaat vast bij de uitgang staan.

Er is een halte vlak bij 'De Keizerskroon'. Op het dak staat de naam in grote neonletters, dat is Eline gisteren ontgaan.

Op de parkeerplaats staan auto's, de meeste van de betere merken, wat verraadt wat voor soort gasten de gelegenheid bezoeken.

Buiten is het koud, de vorst in combinatie met een noordoostenwind maken dat het gevoelsmatig ver onder nul is.

Aarzelend begeeft Eline zich naar de royale entree. Vóór haar loopt een echtpaar dat op zachte toon aan het kibbelen is. Beiden dragen een suède jas afgezet met bont.

Eline voelt zich afsteken bij de goedgeklede mensen. Ze houdt zich voor dat ze niet komt om te dineren, maar om te solliciteren. Na de rondleiding zal ze meer weten.

De dame achter de balie kijkt haar verbaasd aan. „Meneer Lievenstro? Senior of junior?”

„Junior, we hebben een afspraak!” Oei, dat klinkt, vindt Eline. Ze bloost van haar eigen woorden.

„Een momentje, alstublieft!” Eén telefoontje is genoeg om Carl Lievenstro te doen verschijnen. Hij loopt met uitgestrekte handen op Eline toe en begroet haar als waren ze oude bekenden. Hij neemt haar mantel aan en overhandigt die aan een meisje in

een zwart jurkje.

„Je houdt je dus aan je woord!”

Eline voelt de ogen van de baliemedewerkster in haar rug prikken. Carl neemt haar bij een arm en voert haar naar een lift. „We gaan eerst even babbelen in mijn kantoor. Boven in het huis!”

De lift zoemt in hoog tempo omhoog en als ze voor Carl uit door de geopende deuren stapt, kijkt ze verbaasd om zich heen. „Wat is het hier... wat moet ik zeggen? Het is net iets uit een film!”

Carl gniffelt. „We hebben een verdieping op het huis laten zetten. Hier zijn de kantoren, mijn eigen vertrekken en een paar nog niet vergeven appartementjes. Deze kant op!”

De vloerbedekking is superdik en in de wanden geven bijna verborgen lampen een diffuus licht. „Kom binnen!” Carl zwaait een deur open en laat Eline opnieuw voorgaan.

Het interieur is eenvoudig, doeltreffend én degelijk. Het geheel ademt een zekere rust uit. „Mooi!” zegt Eline. Carl is tevreden met dit compliment uit haar mond. „Ga zitten. Wat wil je drinken?” Hij grijnst jongensachtig. „Ik neem aan: koffie. Of toch niet?” Eline laat zich langzaam in een stoel zakken en zegt haastig dat koffie goed is. Haar hoofd moet helder blijven. Voor haar nu geen alcohol.

In een verborgen nis ziet Eline een koffieapparaat staan en binnen een halve minuut krijgt ze haar bakje troost geserveerd. „Houd het stevig in je handen, want wat ik je ga vertellen, zal je doen schrikken!”

Carl schenkt zichzelf iets in uit een vierkant glas dat fonkelt in het licht van de lampen. Eline voelt zich alsof ze in een film meespeelt. Een klein rolletje, een figurant.

„Ik dacht eerder op de dag dat jij je bedacht had, Eline!” Hij heft zijn glas en zegt: „Op onze samenwerking, mag ik hopen!” Eline kijkt naar het bruine vocht in haar kopje en bedenkt dat toasten met een kop koffie niet wenselijk of gebruikelijk is.

Carl kijkt Eline intens aan. „Jawel, om klokslag elf uur diende zich een jongedame aan! Eline Stam!”

Het kopje in Elines hand begint op het schoteltje te rinkelen. „Ik zei het je toch?” plaagt Carl. „Jawel, de dame in kwestie kwam haar baan opeisen. Zo klonk het ongeveer. Het duurde niet lang of ik begreep met je nicht van doen te hebben. Om haar dwars te zitten liet ik haar even in de waan dat ik haar truc niet doorhad. Lef hoor! Dat heeft ze. Enfin, toen het op harde afspraken aan-

kwam, viel ze door de mand. En nog was ze niet uitgespeeld. Ze beweerde dat ze mij wilde testen of ik onderscheid tussen jullie kon maken. Nou, dat kan ik dus. Ik heb haar vriendelijk maar beslist de deur gewezen, ze heeft haar kans verspeeld en geloof me, toen kwam haar ware aard boven. Ze werd van een mooie vrouw opeens een soort heks. In mijn ogen dan. Ik schrok ervan en ik was blij dat het zo is gelopen dat jij hier opdook, Eline. Probeer mij te volgen: ik had voor deze functie een bepaald type voor ogen. Jij en je nicht voldoen daaraan. Maar je nicht heeft niet de juiste instelling. Zo, is dat niet keurig verwoord?"

Beverig drinkt Eline haar kopje leeg en zet het op de lage tafel. Robertha is dus gelijk na aankomst door oma ingelicht en heeft haar maatregelen getroffen. Typisch Robertha! Maar ook de houding van oma bezeert haar.

„Hoe kun je weten dat ik niet zo ben als Robertha? Misschien kan ik goed toneelspelen... iedereen zand in de ogen strooien. En krijg je achteraf spijt als haren op je hoofd!"

Carl grijpt quasi verschrikt naar zijn zwarte kuif en zegt: „En dat zijn er nogal wat! Nee, Eline, met jou durf ik het aan. We kunnen een proeftijd nemen, dat werkt voor beide kanten prettiger. Maar eerst ga ik vertellen wat er zoal van je verwacht wordt!"

Na een halfuur is Eline een stuk wijzer. Carl en zijn vader willen achter het gebouw een stuk laten aanbouwen, dat als motel wordt gebruikt. „Daar is behoefte aan. Ik heb het laten onderzoeken. De vergunning is binnen, het is wachten tot de vorst voorbij is, dan kan de aannemer aan het werk. Het betekent dus dat er groei in jouw functie zit."

Carl staat te popelen om Eline rond te leiden. „Laten we hierboven beginnen. De kantoren zitten op een rij. Ga je mee?"

Eline valt van de ene verbazing in de andere. Al luisterend begint ze te vermoeden dat Carl geen onplezierige baas zal zijn.

„En daar hebben we de appartementen die nog vergeven moeten worden." Hij zwaait een deur open die op een vierkante hal uitkomt. Hij knipt een licht aan en wijst op de deuren, rechts en links in de hal. „Wat dacht je hiervan?" Weer gaat een deur voor Eline open. Een kleine entree, waarachter een ruime woonkamer met een open keukentje. „En daarnaast is de slaapkamer. Nou, trekt dít je over de streep?"

Eline loopt van de ene hoek van de ruimte naar de andere, ze hoort hem niet eens praten. Een eigen optrekje, een prachtige

kamer met een uitzicht, vermoedt ze, over de vrije natuur. Aan de andere kant ziet ze de lichten van de stad.

„Hoe komt het dat... waarom zou een gastvrouw hier moeten wonen? Ik bedoel...”

Carl wrijft in zijn handen. Hij is dol op verrassingen en komt naast Eline staan. „We hadden hier ruimte over. Mijn vader en ik vonden dat we het personeel iets bijzonders moesten bieden. Het leidinggevend personeel, bedoel ik. Zo hebben we een paar aardige bungalows op het terrein staan. Eén wordt door mijn assistent bewoond. De andere door de vrouw die voor de inkoop zorgt. Ik zal hier niet permanent aanwezig zijn, we hebben namelijk nog een paar van dit soort bedrijven. Daar kijk je van op, nietwaar? We blijven bescheiden en gaan niet verder springen dan de polsstok lang is.”

Het is de woonruimte die Eline over de streep trekt. Carl blijft doorpraten. „Als het je allemaal bevalt maar van omgeving wilt veranderen, is daar over te praten. Onze andere vestingen zijn met deze te vergelijken. Ik hoef niet meteen vandaag je antwoord, maar wél snel. Je begrijpt waarom. Kom, dan laat ik je de rest zien. De keukens, de personeelsruimte, de vergaderzaaltjes en wat dies meer zij!”

Aan het eind van de rondleiding is Eline zeker van haar zaak. Ze accepteert de functie en zegt het ook. „Dat is prachtig, maar ik gun je nog een dag of wat bedenktijd! Ik moet even mijn agenda pakken, dan maken we een afspraak!”

Al met al is het later geworden dan Eline verwachtte. Vervelend, straks moet ze thuis tekst en uitleg geven. Carl is nieuwsgierig naar haar huiselijke omstandigheden en ze zegt eerlijk dat ze graag op zichzelf wil wonen. „Mijn nichtje komt een tijd logeren, dus je begrijpt dat ik me nogal overtollig voel.”

Carl staat erop een taxi voor Eline te bestellen. „Denk niet dat ik zoiets dagelijks voor je ga doen!” hij heeft telkens plezier om zijn eigen opmerkingen. „Maar om een leuk gebaar te maken, maak ik een uitzondering!”

Eline zou willen weigeren, maar het aanbod is te verleidelijk. Ze moet als ze naar huis gaat, een keer overstappen en dat betekent nog later dan gepland thuiskomen.

Ze krijgt van Carl een stevige handdruk die ze een kwartier later nog voelt.

Het is heerlijk om op deze luxe manier naar huis gereden te wor-

den. Belle! schiet het door haar heen. Wat zal Belle zeggen als ze het vertelt! Moeilijk om tot morgen te wachten.

Volgens de chauffeur begint het weer te sneeuwen. Hij heeft de berichten gehoord en die voorspellen niet veel goeds. Een koufront uit Scandinavië komt snel dichterbij.

„Het is voor even leuk...” vindt Eline als ze uitstapt. „Maar te lang moet het niet duren!”

Met langzame passen loopt ze langs de lampjes op het tuinpad van oma's huis. Ondertussen peutert ze haar sjaal los en stampt de sneeuw van haar laarzen.

Oma doet de deur open. „Ik dacht al dat ik een auto hoorde stoppen! Wie was zo aardig om...”

Eline recht haar rug en valt oma pardoes in de rede. „Mijn nieuwe baas, oma! Ik heb de baan geaccepteerd.”

Robertha komt aangeslenterd en neemt niet de moeite Eline te begroeten. „Zo, dievegge, jij bent slimmer dan ik dacht, weet je dat? Mijn baan inpikken. Dat is je alleen gelukt op grond van het feit dat men ons heeft verwisseld. Zou je de zaak niet terugdraaien en toegeven dat ik het eerst een aanbod kreeg? Je hebt 'je succes' heus niet aan jezelf te danken. Carl Lievenstro wil mij kleineren en dat doet hij op een kinderachtige manier!”

Eline moet vechten om niet te huilen. Als een klein, bedroefd meisje. Ze hangt haar mantel zorgvuldig weg en zegt: „Dag Robertha. Lang niet gezien. Je ziet er goed uit! Maar neem me niet kwalijk, ik weet niet waarover jij spreekt. Je beschuldigt me ten onrechte. Je wijst met één vinger naar mij, maar met drie naar jezelf! Ik ga me niet verdedigen...”

Oma kijkt gekrenkt. Is dit haar brave Eline die altijd 'ja' en 'amen' zegt! „Je hebt van Robertha gestolen en geloof me, gestolen goed gedijt niet, evenmin zul je geluk hebben in een gestolen baan! Maar een vrouw als onze Robertha heeft méér mogelijkheden. Meer ijzers in het vuur. Jullie zullen elkaar moeten verdragen, als je hier nog langer wilt blijven logeren, Eline.”

In de halspiegel ziet Eline Robertha achter zich staan en het is bijna om te lachen als ze de opmerkelijke gelijkenis met haar ziet. Maar Carl, beseft ze, heeft gelijk als hij beweert dat Robertha van een mooie vrouw in een soort heks kan veranderen. Het is de uitdrukking van haar ogen die daarvoor zorgt. Carl moet over véél mensenkennis beschikken.

Oma beent naar de keuken en zet een bord met warm eten voor

Eline neer op de tafel. „Alsjeblieft. Of heb je misschien met je nieuwe werkgever gedineerd? Ik had verwacht dat je zou bellen, als je later thuiskomt. Goede manieren... daar hechten mensen van mijn generatie aan!”

Oma en Robertha verlaten als bij afspraak de keuken en even later hoort Eline het geluid van de tv. Tijd voor het journaal.

Ze kijkt neer op haar bord en voelt zich buitengesloten. De houding van oma doet haar pijn. Oma, met twee gezichten. Als een januskop.

Dat Robertha zich vervelend kan gedragen is niet nieuw. Maar de houding van oma Diepenveen vindt ze onbegrijpelijk. Nog korte tijd zal ze moeten leven met die twee onder één dak en dat zal niet meevallen.

Ze doet de maaltijd geen eer aan en laat het grootste deel in de vuilnisemmer verdwijnen. Nog een paar weken, dan komen haar ouders terug van hun zoveelste werkvakantie. Mam praat niet graag over haar jeugd, zoals oma dat doet. Oma schept op over het leven als moeder van een mooie tweeling. Of mam en de moeder van Robertha óók verschillend van karakter zijn? Reken maar dat ze dat wil weten!

Ja, Eline voelt zich buitengesloten maar als die twee dat zo wensen, moet het maar. Stilletjes zoekt ze in de huiskamer een plekje, pakt de ochtendkrant. Achter een dagblad kun je heerlijk wegkruipen. Zo verglijdt de avond. Het journaal maakt plaats voor eindeloze reclameboodschappen en de reclame wijkt voor een film die Eline slechts met haar oren volgt.

Zwijgend zet oma een kop koffie naast haar neer op tafel. „Dank je wel, oma!” zucht Eline en probeert voor de zoveelste maal het hoofdartikel te begrijpen.

HOOFDSTUK 3

Dankzij Belles nuchtere visie ziet Eline de humor van de voorbije dag in.

„Nou ja, het is een beetje het verhaal van de stiefzuster en de lieve zus. Zo en niet anders moet je het bekijken, Eline. Je hebt kennisgemaakt met de onaardige kant van je oma en nichtje. Ik